

РЕШЕНИЕ

№ 2699

гр. София, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 12.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Гальов

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **1381** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.70, ал.2 от Закона за туризма (ЗТ) във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „Фламинго Холидейз“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]-гр.С., против Заповед № Т-РД-15-340/10.04.2023г. на заместник-министъра на туризма за заличаване регистрацията на дружеството за извършване на туроператорска дейност. В съдебно заседание, чрез упълномощени представители поддържа жалбата и пледира за нейното уважаване, респективно да се отмени оспорения акт. Представя и писмени бележки. Претендират се разноските по списък.

Ответникът- Заместник-министър на туризма, представя административната преписка по делото. В писмено становище /л.89 и сл./ и чрез упълномощен юрисконсулт в съдебно заседание оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена, като неоснователна. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. В условието на евентуалност, прави възражение за прекомерност на претендирано от жалбоподателя адвокатско възнаграждение

Административен съд- София-град, като обсъди доводите и становищата на страните, приетите по делото доказателства и въз основа разпоредбите на закона, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е ДОПУСТИМА, като подадена в законоустановения за това срок от адресата на акта- юридическо лице. По отношение срока за обжалване следва да се отбележи, че липсват данни за надлежното връчване на оспорения акт преди датата 18.01.2024г. /л.35-гръб/, поради което подадената на 01.02.2024г. жалба в съда е

постъпила в законния 14-дневен срок, считано от получаване на акта. Последният съставлява индивидуален административен акт, годен за оспорване пред съда, а по съществото си е неблагоприятен за адресата, поради което е налице и правен интерес от обжалването.

При разглеждане на жалбата по същество, съдът съобрази следното:

Процесната заповед е издадена на основание чл.25, ал.4 от Закона за администрацията, чл.10 от Устройствения правилник на Министерство на туризма, чл. 171, ал. 1, т.1 от ЗТ, във връзка с чл.70, ал.2, т.11 от същия закон. Постановяването ѝ е мотивирано с предложение на Експертната комисия по регистрация на туроператори и туристически агенти (ЕКРТГА), назначена със Заповед № Т-РД-14-15/29.06.2022 г. на министъра на туризма, отразен в т. 4 по дневния ред на Протокол № РК-07-5/08.11.2022 г. (л.39-48 от делото). Комисията е приела, че дружеството – жалбоподател е сред туроператорите, непредставили застраховка „Отговорност на туроператорите“; жалбоподателят е отразен в таблицата – приложение към т.4.1 от протокола, на ред 467 (л.58). Поради това е предложено да се пристъпи към заличаване на регистрацията на дружеството. Посочва се в обстоятелствената част на оспорения акт, че дружеството е регистрирано за извършване на туроператорска и туристическа агентска дейност и притежава Удостоверение за регистрация № РК-01-7438/25.06.2015 г. за извършване на туроператорска и туристическа агентска дейност от Регистъра на туроператорите и туристическите агенти - част от Националния туристически регистър и е вписано под № Т-80-00-300 от 09.06.2015г.

С процесната заповед е наредено предложеното заличаване, като са изложени съображения, че „Фламинго Холидейз“ ЕООД, в качеството на търговец по смисъла на Търговския закон, е подал заявление за извършване на туроператорска и туристическа агентска дейност на територията на Република България. За извършената регистрация е издадено горепосоченото удостоверение за регистрация. Подлежащите на вписване обстоятелства относно регистрацията са отразени в Националния туристически регистър. При извършена проверка от страна на Министерството на туризма се установило, че дружеството последно е предоставило застраховка „Отговорност на туроператор“ на 29.06.2020 г. със срок на валидност от 04.07.2020 г. до 03.07.2021г. Т. има задължение ежегодно да сключва задължителната застраховка, по аргумент от чл.97 от Закона за туризма „Отговорност на туроператора“ със застраховател по смисъла на Кодекса на застраховането /КЗ/, като осигурява непрекъсваемост при подновяването ѝ. Наличието на действащ договор за застраховка, с обхват на отговорността, дефиниран в чл.97г от ЗТ, е абсолютна предпоставка за валидното упражняване на разрешената от държавата дейност. За обезпечаване на законосъобразното изпълнение на това законово изискване, по силата на нормата на чл.98 ал. 2 от ЗТ, туроператорът представя на министъра на туризма копие от договора за застраховка в 14 дневен срок от подновяването му. С писмо № Т-26-Ф-132/18.11.2022 г. по описа на Министерството на туризма (л.24), е отправено уведомление до дружеството на адреса, посочен в Търговския регистър: [населено място],[жк], [улица], офис 5, за започване на административно производство. Със същото е предоставена възможност на органите на дружеството, в тридневен срок да представят валидно сключена застраховка „Отговорност на туроператора“. Видно от представеното известие за доставка № ИД PS 1040 09C91E V на „Български пощи“ ЕАД, лицензиран доставчик на универсална пощенска услуга, пратката НЕ Е ПОЛУЧЕНА тъй като липсва отбелязване на дата и час на получаване,

нито е посочено лице, което я е получило, нито се съдържа негов подпис. Напротив, по делото са налице доказателства за едновременното връчване на това писмо, ведно с крайния акт- заповедта /на 18.01.24г.- л.24-гръб/.

В оспорената заповед се сочи публикувано уведомление на 07.12.2022 г. на интернет страницата www.tourism.government.bg. че Министерството на туризма започва процедура по заличаване от регистъра на дружества, които не са представили на Министъра на туризма информация за сключен договор, респ. копие от договора за застраховка „Отговорност на туроператора“ със застраховател по смисъла на Кодекса за застраховането. Предвид изложеното, издателят на оспорения акт приел, че са изпълнени изискванията за редовното уведомяване по реда на чл. 61 от АПК. От извършена справка във входящата поща установил, че не са входирани и не са завеждани по установения за това ред копие/ я на договор за задължителна застраховка „Отговорност на туроператора“ от дружеството – жалбоподател. При така описаните обстоятелства, с атакуваната пред съда заповед е заличена регистрацията на дружеството като туроператор, управителят е задължен да предаде в Министерството на туризма оригинала на Удостоверение за регистрация, с посочения по-горе номер и заверените му копия при наличие на такива, съгласно чл.70, ал.6 ЗТ е определен период от две години, през който заличеното лице няма право да заявява регистриране за извършване на туроператорска дейност, считано от датата на издаване на заповедта, по аргумент на чл.70, ал.3 от ЗТ; разпоредено е на дружеството да се издаде удостоверение за извършване на туристическа агентска дейност и да бъдат отразени в регистъра обстоятелствата във връзка със заличаването на регистрацията на дружеството, извършващо туроператорска дейност.

Съдът, като прецени законосъобразността на оспорения акт на всички основания, съгласно чл.168, ал.1 АПК, приема, че заповедта е издадена от компетентен орган, в установената писмена форма /заповед/, с оглед нормата на чл.70, ал.2 ЗТ. Налице е изрична оправомощителна заповед, с която министърът на туризма на Република България е делегирал правомощията си за издаване на заповед от процесното естество на свой заместник-министър, за което по делото са представени надлежни доказателства, във връзка с дадените указания от съда.

При служебната проверка за наличие на основание по чл.146, т.3,4 и 5 от АПК, съдът констатира, че при издаване на заповедта на заместник-министъра на туризма е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в резултат на което заповедта е постановена в несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

Не се установява, да е търсен представител на дружеството, по телефон и/или електронна поща, нито да е правен друг опит за връчване на писмото, поради което въобще не са налице данни за уведомяване на дружеството за необходимостта да представи копие от сключен договор за застраховка. Поради неосъществената комуникация, останало неизяснено релевантното обстоятелство, дали е наличен изискуемият договор или не. Съществуването му се установява от застрахователните полици, представени с жалбата до съда, видно от които дружеството е имало застраховка „Отговорност на туроператора“ за периодите от 04.07.2020г. до 03.07.2021г., от 04.07.2021г. до 03.07.2022г. и от 04.07.2022г. до 03.07.2023г. /л.14-19 от делото/. В обстоятелствената част на оспорения акт изрично е посочено, че в Министерството на туризма е била предоставена същият вид застраховка за предходния период – от 04.07.2020г. до 03.07.2021г. Следователно, дружеството е

имало сключена застраховка от посочения вид без прекъсване в целия период, включително и към момента на постановяване на процесната заповед.

Съгласно чл.46, ал.1 от Закона за нормативните актове, разпоредбите им следва да се тълкуват в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България. Задълженията, установени в чл.98, ал.1 и ал.2 ЗТ, имат съответно за цел да гарантират правата на потребителя при възможно възникване на неблагоприятия и да предоставят на специализираната администрация информация, дали субектът на първото задължение го изпълнява. Задължението за предоставяне на информация за договора обаче има акцесорен характер спрямо главното задължение, което обективира целта на закона – да бъдат осигурени правата на потребителя. В противен случай, законът не би предвидил заличаване на регистрацията. Поради това, при наличен, непрекъснат договор за застраховка „Отговорност на туроператора“, само по себе си непредставянето на същия договор пред Министерството на туризма в законоустановения 14-дневен срок от сключването му не може да бъде основание за заличаване на регистрацията и в този смисъл следва да бъде тълкуван текстът на чл.70, ал.2, т.11 ЗТ. Във всички случаи, задълженията на административния орган по чл.35-36 АПК налагат да бъде надлежно уведомен съответният туроператор за липсата на своевременно представен договор за сключена застраховка, като бъде дадена възможност за представянето му, което в случая не е сторено.

Съдът констатира и несъразмерност на оспорения акт, по смисъла на чл.6 от АПК. Това е така, защото само по себе си непредставянето на екземпляр от валидно сключената застраховка не би могло да обоснове заличаването на регистрацията. Последното би съответствало на целта на закона, само ако туроператорът действителна няма сключена задължително изискуемата застраховка. При положение, че в случая такава е налице в условието на непрекъснатост, постановената мярка заличаване на регистрацията е твърде несъразмерна, за да обуслови издаване на индивидуален административен акт от процесната категория, дори формално да е допуснато нарушение, изразяващо се в неуведомяване на контролния орган за наличието на валидна застраховка. При положение, че не се и твърди от ответната страна наличието на други основания за заличаване на регистрацията, само по себе си формалният пропуск на дружеството да представи препис от застраховката си, а с категоричност по делото е установено наличието ѝ, означава да се засегнат повече права и законни интереси от най-необходимото за целта, за която актът се издава, свързано с факта на уведомяването. Именно тази констатация обуславя извод и за несъразмерност на наложената мярка на административна принуда.

Обобщено, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА и следва да бъде уважена, респективно незаконосъобразната заповед да се отмени, с произтичащите от това правни последици.

При този изход на спора, в тежест на Министерството на туризма следва да се възложат сторените разноси в производството, които възлизат на платена държавна такса в размер на 50 лева и платено адвокатско възнаграждение на един адвокат. Съгласно представените доказателства /л.99- л.104 от делото/ действително е платено адвокатско възнаграждение на пълномощник на жалбоподателя в настоящото производство за сумата от 2 330 лева, с включен ДДС / адв.възнаграждение в размер на 1900 лева и ДДС върху тази сума в размер на 380 лева/. Обаче, следва да се съобрази направеното в съдебно заседание от пълномощника на ответната страна

възражение за прекомерност, с правно основание чл.78, ал.5 от ГПК. В случаят, настоящото административно дело е без материален интерес и не са налице изрично предвидените хипотези в нормата на чл.8, ал.2 от Наредба № 1 от 2004г. за минималните адвокатско възнаграждения, поради което съгласно чл.8, ал.3, вр. ал.2 от наредбата минималното възнаграждение възлиза на 1000 лева. Освен това, делото не се отличава с фактическа и правна сложност, нито са изслушвани свидетели и вещи лица и е проведено едно съдебно заседание с кратка продължителност. При тези констатации, направеното възражение е основателно и следва да бъде редуциран размерът на присъдената сума, в съответствие с посоченото в наредбата, а именно в размер на 1000 лева и ДДС върху тази сума в размер на 200 лева или разноски в общ размер на 1250 лева.

Мотивиран от изложеното, на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Заповед № Т-РД-15-340/10.04.2023г. на заместник-министъра на туризма, като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА.

ОСЪЖДА Министерството на туризма на Република България да заплати на „Фламинго Холидейз“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес: [населено място],[жк], [улица], офис 5, сумата от 1250 /хиляда двеста и петдесет/ лева, разноски по делото пред АССГ.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва от страните с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: